מתני׳ [א]המפריש חטאתו ומת לא יביאנו בנו (א) [ב]תחתיו לא יביאנו מחטא [ג]אל חטא אפי׳ הפריש על חלב שאכל אמש לא יביאנה על חלב שאכל היום שנאמר (ג) [1]קרבנו על חטאתו עד שיהא קרבנו לשם חטאתו: **גמ׳** מנא ה״מ [ד]דת״ר קרבנו בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבן אביו יכול לא יצא בקרבן אביו בבהמה שהפריש אביו מן הקלה על החמורה או מן החמורה על הקלה אבל יוצא בקרבן שהפריש אביו מן הקלה על הקלה או מן החמורה על החמורה ת״ל קרבנו בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבנו של אביו יכול לא יצא בקרבן אביו בבהמה שהפריש אפילו מן הקלה על הקלה או מן החמורה על החמורה [ה]שהרי אין מגלח נזירותו על בהמה שהפריש אביו אבל יוצא במעות שהפריש אביו אפילו מן הקלה על החמורה או מן החמורה על הקלה שהרי אדם מגלח נזירותיו על מעות שהפריש אביו בזמן שהן סתומים ולא בזמן שהן מפורשין תלמוד לומר קרבנו בקרבנו הוא יוצא ואין יוצא בקרבן אביו יכול לא יצא אפי׳ במעות שהפריש (ג) אפילו מן הקלה על הקלה או מן החמורה על החמורה אבל יוצא בקרבן שהפריש לעצמו אפילו מן החמורה על הקלה או מן הקלה על החמורה ת״ל קרבנו על חטאתו עד שיהא (ד) לשם חטאת יכול לא יצא בקרבן עצמו בבהמה שהפריש לעצמו אפילו מן הקלה על הקלה או מן החמורה על החמורה שכן אם הפריש בהמה על החלב והביאה על הדם (ה) על הדם והביאה על החלב (ו) [ו]שהרי לא מעל ולא כיפר אבל יוצא במעות [ז]שהפריש לעצמו מן הקלה על הקלה (ז) ומן החמורה על החמורה (ח) או מן החמורה על הקלה ומן הקלה על החמורה שכן [ח]אם הפריש (ט) לעצמו מעות על החלב והביאן על הדם על הדם והביאן על החלב (י) שהרי מעל וכיפר ת״ל קרבנו על חטאתו עד שיהא קרבנו לשם חטאו מאי לא מעל ולא כיפר תרגמא רב שמואל בר שימי קמיה דרב פפא ה״ק כיון דלא מצי מעיל כפורי נמי לא מכפר הואיל וכך לא מצי משני אבל מעות כיון דאי משני (יא) מעיל ומייתי קרבן מעילה אימא בתחלה נמי (יב) מייתי קמ״ל: **מתני׳** [ט]מביאין מהקדש כשבה שעירה מהקדש שעירה כשבה ומהקדש כשבה ושעירה תורין ובני יונה ומהקדש תורין ובני יונה עשירית האיפה [י]כיצד הפריש לכשבה או לשעירה העני יביא עוף העני יביא עשירית האיפה [כ]הפריש לעשירית האיפה העשיר יביא עוף העשיר יביא כשבה [ל]ושעירה: **גמ׳** מנה״מ דת״ר [2]מחטאתו [מ]על [3]חטאתו מה תלמוד לומר מנין אתה אומר שמביאין מהקדש כשבה שעירה ומהקדש שעירה כשבה ומהקדש כשבה ושעירה תורים ובני יונה ומהקדש תורין ובני יונה עשירית האיפה כיצד הפריש לכשבה ולשעירה והעני יביא עוף העני יביא עשירית האיפה הפריש עשירית האיפה והעשיר יביא עוף העשיר יביא (יג) כשבה או שעירה [נ]הפריש כשבה או שעירה ונסתאבו (יד) [אם רצה] יביא בדמיהן עוף הפריש עוף ונסתאב לא יביא בדמיו עשירית האיפה שאין לעוף פדיון לכן נאמר מחטאתו על חטאתו ואיצטריך למכתב מחטאתו גבי כשבה או שעירה [ס]ואיצטריך למכתב גבי עוף (טו) דאי כתיב קרא גבי הקדש כשבה או שעירה ה״א הפריש כשבה כי מיעני מהלין מעות (טז) נחלינון על עוף דנייתי עוף דכשבה ועוף תרוייהו מיני דמים נינהו אבל עשירית האיפה דלאו מיני דדמים נינהו אי לא כתיב קרא מחטאתו גבי עוף ה״א כי מפריש מעות לקינו ומיעני לא מייתי עשירית האיפה דלאו מיני דדמים הוא אלא מייתי עשירית האיפה מן ביתיה והלין מעות דאפריש יפלו לנדבה אהכי הדר כתיב קרא מחטאתו גבי עוף למימרא דמהקדש דעוף נמי מייתי עשירית האיפה (א) (יז) וה״ק כי מפריש לעשירית האיפה ואדמייתי העשיר נוסיף עליהון ונייתי עוף העשיר נוסיף עליהון ונייתי כשבה או שעירה (יח) ומ״ט כתיב על חטאתו גבי עשירית האיפה דאי כתיב על חטאתו גבי עוף ה״א כי מפריש מעות לקינו והעשיר הוא דמוסיף עליהון ומייתי כשבה או שעירה דתרווייהו מיני דמים נינהו אבל הפריש מעות לעשירית האיפה והעשיר (הלין דמפריש) (ב) אי לא העשיר טובא נייתי עוף ואם העשיר טובא נייתי כשבה או שעירה (יט) והלין מעות דאפריש יפלו לנדבה אהכי כתיב קרא (כ) בהדין חטאת בעשירות ודלות מחטאתו וגבי דלי דלות על חטאתו למדרש כדאמרינן אמר ר׳ אלעזר אמר רבי אושעיא [4]מטמא מקדש עשיר שהפריש קן לכבשתו

מתני׳ לא יביאנו בנו אחריו. על חיוב (א) שלו ואין לריך לומר על חטא החלב דאין כפרה לאחר מיתה: **גמ׳ מן הקלה על החמורה.** לא ילא זה מידי עבירה קלה כגון נדה וחלב שאין בהן מיתת בית דין: **בבהמה שהפריש אביו.** על עבירה חמורה כגון חלול שבת: תלתא זימני כתיב גבי חטאת קרבנו חד בנשיא (ו) ותרין ביחיד (ז): **אינו מגלח נזירום על בהמת אביו.** שהפריש אביו לנזירתו: **בזמן שהן סתומין.** שלא פירש אלו לקנות חטאת ואלו לקנות עולה והכי מפרש בפרק מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו (נזיר ל:): **לא מעל ולא כיפר.** מפרש לקמיה: (ג) **הרי זה מעל.** שהוליא מעות הקדש לחולין דשינו לדבר אחר: **כיון דלא מצי מעיל.** דאינו יכול להוליא לחולין ולא לשנותה (ד) כגון אף דמשני לה בקדושתה קיימא דהקדש שאינו בעל מום לא ילא לעולם לחולין: **אבל מעות.** דשייכא בהו מעילה ונפקי לחולין וכפר אי עבר אימא בתחלה נייתי: **קמ״ל.** קרבנו על חטאתו: **מתני׳ מביאין מהקדש כשבה שעירה.** שאם הפריש מעות לקנות כשבה (ה) (או שעירה) לחטאתו אם רלה יקח מהן שעירה: **הפריש** (ה) **כשבה או שעירה.** כלומר מעות לכשבה או לשעירה העני יביא בהן עוף והשאר חולין (ו): **העשיר יביא כשבה.** ויוסיף עוד מביתו על דמי עשירית האיפה: (ו) (ז) **גמ׳ ונסתאבו אם רלה יביא בדמיו עוף.**

כגון אם העני: **שאין לעוף פדיון.** שפדיון לא נאמר אלא בבהמה: **מחטאתו על חטאתו.** בקרבן עולה ויורד כתיב גבי כשבה ושעירה (ויקרא ה) מחטאתו למשמע מקלת חטאתו כלומר אם העני יביא עוף ממקלת דמים הללו וגבי עוף כתיב (שם) מחטאתו למשמע דאם העני יביא במקלת דמי עוף עשירית האיפה וגבי עשירית האיפה כתיב (שם) על חטאתו למשמע דאם העשיר יוסיף על הדמים הללו ויביא עוף או אם העשיר יותר יביא כשבה או שעירה: **הפריש כשבה.** כלומר מעות לקנות כשבה: **אהכי הדר כתיב מחטאתו גבי עוף.** לאשמועינן דממקלת דמי עוף יביא כפרתו כגון עשירית האיפה: **ומאי טעמא כתיב על חטאתו גבי עשירית האיפה.** ולא כתביה גבי עוף: **דאי כתיב על חטאתו גבי עוף.** ולא כתביה גבי עשירית האיפה: **הוה אמינא כו׳ אבל הפריש מעות לעשירית האיפה והעשיר אימא** (ז) **אילו העשיר (טובא).** יביא עוף כמשפטו מביתו ואם העשיר טובא יביא כשבה או שעירה מביתו והנך מעות דעשירית האיפה יפלו לנדבת ליבור אהכי כתיב בעשירות כשבה או שעירה: **ובדלות.** העוף מחטאתו לאשמועינן דאם העני עוד יביא עשירית האיפה במקלת הדמים: **גבי דלי דלות.** עשירית האיפה על חטאתו למידרש דמוסיף עלייהו וליתי עוף אע״ג דמין דמים הוא ולא דמי לעשירית האיפה אפי׳ הכי יביא עוף ואם עוד העשיר יביא כשבה: **שהפריש קן.** תורין:

לאותו שיעור: מצורע לא קחשיב בהדי מחוסרי כפרה משום דקרבנו דמייתי לא קא שרי ליה באכילת קדשים אלא צפורין. ומדלא נתנה תורה קצבה במחוסרי כפרה ש״מ הא בהנך דיהב בהו קצבה בעינן דיהא שוי אותה קצבה אלמא דאמרינן [דכסף שקלים בעינן וליכא]: אימא לא ליפרוו הלכה זו לשום תלמיד: והא ר׳ חייא בר אבא הוה מהדר תלמודיה כל תלתין יומין קמיה דר׳ יוחנן. אי אפשר דלא למדה לו ר׳ יוחנן: אימא לא נתבקשה הלכה זו מסני בבית המדרש. עד השתא: אלא מעתה חטאת חלב. דלא לאישתרויי בקדשים אתי אלא לכפר (ולאו) ליהוי (והוין) ליה קצבה. ואשם נזיר טמא נמי דלבטלה אתי ולא אתי לאישתרויי באכילת קדשים והזאת שלישי ושביעי שלו מכשירתו לאכול בקדשים וחטאת שלו מכפרת עליו ואשם לבטלה אתי על תגם ליהוי ליה קצבה הואיל דלאו לאישתרויי בקדשים אתי אלא לבטלה דאמר ר׳ יוחנן כו׳. קשיא: המפריש חטאתו ומת [לא יביאנו בנו תחתיו. אע״פ שעשה בנו אותו חטא עצמו כגון שזה אכל חלב ומת ובנו אכל חלב לא יביאנו בנו אחריו משום דחטאת שמתו בעליה היא: ולא יביא הוא עצמו מחטא על חטא. כגון אם הפרישה על חלב שאכל ואח״כ אכל דם לא יביאה לשם דם: שנאמר קרבנו על חטאתו. דכתיב והביא את קרבנו שעירת עזים נקבה תמימה על חטאתו עד שיהא קרבנו לשם חטאו שהפרישו תחילה: שהפריש אביו מן הקלה. שהפריש קרבן אביו על חלב שאכל דהיינו קלה דחייב כרת ולא מיתת ב״ד: על החמורה. על שבת שחילל בנו דהיינו חמורה דחייב על אותה עבירה מיתת ב״ד דהואיל דשל בנו חמורה משל אביו אינו יוצא בקרבן שהפריש אביו או אם היה של אביו חמורה חייב מיתת ב״ד ושלו קלה חיוב כרת הואיל דאין חיובו דומה לשל אביו אינו יוצא בקרבן אביו אבל יצא בקרבן שהפריש אביו מן הקלה על הקלה כלומר אם של אביו היתה קלה ושלו נמי קלה ת״ל קרבנו כו׳: שהרי אין מגלח נזירותו על בהמה שהפריש אביו. לנזירותו דחטאת שמתו בעליה הוא: אבל יוצא במעות שהפריש אביו לחטאתו אפילו מן הקלה על החמורה. שהרי אדם מגלח נזירותיו על מעות שהפריש אביו בזמן שהן סתומין שלא פירש אלו לחטאתו ואלו לעולתו ואלו לשלמים דהואיל דלא פירש דמי חטאת לא דמי כחטאת שמתו בעליה: ת״ל קרבנו. דבקרבנו במעות שהפריש הוא עצמו יוצא ולא במעות שהפריש אביו אפילו סתומין דסתומין דאביו הוו כמפורשין שהרי חטאת בלבד הוא מביא ולצורך חטאת הפרישן ודמי כחטאת שמתו בעליה: יכול לא יצא על מעות שהפריש אביו אפילו סתומין משום ההוא טעמא דאמרן: אבל יוצא בקרבן. שהפריש לעצמו אפילו מן קלה על החמורה או מן כו׳: ת״ל קרבנו על חטאתו. צריך שיפריש קרבנו לשום חטאו: מאי שהרי לא מעל ולא כיפר דקאמר תרגמא רב שיזבי הכי קאמר כיון דלא מצי מעיל הכי אפילו בהתכוין כי הפריש בהמה על החלב והביאה על הדם שהרי זה לא הוציאה לחולין ולא מעל וכיון דלא חשיב מעל לא כיפר לשם דם אבל מעות שהפרישן על החלב כיון דמשני להו מעיל שכיון שנתנן בשביל חטאת אחרת הוציאן לחולין שלא כדין שלא (הוציאן) לשום חטאת שהופרשו משום שינוי לענין למעול בה הכי נמי כששינה לשם דם אפי׳ בהתכוין לא חשיב שינוי ולא כיפר הכי מעל ונייתי קרבן מעילה ובין דמעי שינוי דיהדר למעילה אימא בתחילה נמי מהני דמעי לכתחילה לשנות מעות של חלב לשם דם קמ״ל קרבנו על חטאתו דלא הא דיעבד כיפר: מביאין מהקדש כשבה שעירה. יחיד שהפריש מעות לחטאתו לקנות מהן כשבה ונמלך ורצה להביא בהן שעירה ראשי: ומהקדש כשבה או שעירה תורים ובני יונה. ומפרש כיצד הפריש לכשבה או שעירה מקצת מעות וקודם שהספיק להוסיף העני יביא באותן מקצת דמים תורין ואם לא היו באותן מקצת מעות שיעור תורין והעני ואינו משיג להוסיף עליהן לדמי תורין יביא באותן מקצת עשירית האיפה או היה עני והפריש תחילה לעשירית האיפה ולא הספיק לקנות עד שהעשיר יביא עוף כו׳: הפריש כשבה או שעירה ונסתאבה. שנפל בה מום והעני אם רצה ימכרנה ויביא בדמיה עוף ואם לא רצה יפריש ממותר עוף אבל אם היה עני והפריש עוף ונסתאב שנעשה מחוסר אבר דהאי דאמרינן תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות הני מילי בדוקין שבעין אבל במחוסר אבר פסול וחוזר והעני לא יביא בדמיו של עוף עשירית האיפה דאין פדיון לעוף דמאחר שהקדש הקדש נגמר אין להן פדיון אע״ג דנסתאב אלא למיתה אזיל ויביא עשירית האיפה מביתו. דהכי גרסינן במנחות המנחות והנסכין והעופות אין להן פדיון שלא נאמר פדיון אלא בבהמה: מנהני מילי. דמביא מן הקדש כשבה כו׳: דת״ר מחטאתו מחטאתו. כתיב בנשיא מחטאתו וביחיד בשמיעת קול מחטאתו ובעשירית האיפה על חטאתו מלבד שכשהפריש מקצת מעות לחטאתו לכשבה או שעירה והעני מביא עוף כו׳. לכך נאמר מחטאתו מחטאתו על חטאתו. ואיצטריך למיכתב קרא מחטאתו גבי עוף כ״ש דמאי

עין משפט נר מצוה

לא א מיי׳ פ״ג מהלכות שגגות הלכה ג ועי׳ בכ״מ כסף משנה קולקום:
לב ב מיי׳ פ״ח מהלכות נזירות הלכה טו:
לג ג מיי׳ פ״ד מהלכות מעילה הלכה ה:
לד ד מיי׳ פ״י מהלכות שגגות הלכה ט:
לה ה מיי׳ פ״ד מהל׳ מעילה הלכה ה:
לו ו מיי׳ פ״י מהל׳ שגגות הלכה ט:
לז ז מיי׳ שם הל״ י ופ״ה מהלכות פסולי״מ הל׳ טו:
ח מיי׳ פ״י מהל׳ שגגות הל׳ י:
לח ט מיי׳ שם הל׳ יא ופ״ה מהלכות פסוה״מ הל׳ י:

◆

מוסף רש״י

דת״ר קרבנו. אבל נשיא יחטא וגו׳ והביא את קרבנו (ויק׳ ד). שהפריש אביו מן הקלה. מן עבירה קלה שעבר, כגון שבועת העדות ושבועת ביטוי. על החמורה. שהכן חטאת, כגון שאכל חלב ודם או שנתחייב בחייבי מיתות ב״ד (שם). ת״ל קרבנו. ואם נפש אחת תחטא והביא קרבנו (שם). שהרי אין מגלח נזירותו. דתנן (שם ל.) מי שאביו היה נזיר והפריש אביו מעות סתומין כו׳ מתקלחנו מעות ולא אמר בהמה ש״מ דעל מעות הוא דמגלח ולא על בהמה (שם כח.). ת״ל קרבנו. ואם כבש יביא קרבנו, בקרבנו הוא יוצא כו׳, ולא דדרים ליה מקרבנו קמא (שם כח.). מן הקלה על הקלה. משבועת העדות לשבועת המקדש או לשבועת ביטוי (שם). מן החמורה על החמורה. מחלב לדם, מחייבי מיתות לחייבי כריתות בשוגג (שם). שכן אם הפריש בהמה על החלב. שאכל בשוגג, והביאה על הדם. שאכל בשוגג. שהרי לא מעל. לפי שהוא קדושת הגוף ואי אפשר לו להוציאה לחולין לפיכך לא כיפר ומתחריין (לקמן). דכיון דלא מצי מעיל כפורי נמי לא מכפר (נזיר כח.). שהרי מעל וכיפר. דכיון דלקח בהן חטאת שלא הוקדש לשמן הוה ליה כמפיק להו לחולין ומעל, וכיון דמעל כי מתריין וכפר דהוה קרבן מעלה (שם). ת״ל קרבנו על חטאתו. דלעולם לא כיפר עד שיהא קרבנו לשום חטאו, שאע״פ שמעל לא כיפר (שם).

◆

שיטה מקובצת

א] בנו אחריו לא יביאנו מחטא על חטא: ב] קרבנו. עיין מנחות דף ב׳: ג] שהפריש אביו אפי׳: ד] שיהא קרבנו לשום חטאו יכול אות ת׳ נמחק: ה] הדם או על: ו] החלב הרי לא אות ש׳ נמחק: ז] הקלה או מן החמורה אות ר׳ נמחק: ח] מן תיבת או עד תיבת שכן אם ל״ש: ט] תיבת לעצמו ל״ש: י] החלב הרי מעל אות ש׳ נמחק: יא] משני להו מעיל: יב] נמי נייתי קמ״ל אות מ׳ נמחק: יג] כשבה או שעירה: הפריש כשבה ושעירה ונסתאב אם רצה יביא עוף הפריש עוף ונסתאב לא יביא עשירית האיפה שאין לעוף פדיון: הפריש כשבה או שעירה ונסתאב אם רצה יביא בדמיה עוף אם העני ואית למה תנא רצה ולעיל לא תנא ליה ושמא משום דבעי למתני בעוף לא יביא תנא הכא אם רצה א״נ משום דברישא איכא קרא מחטאתו למדרש דאם הפריש כבש יביא עוף עוף יביא עשירית האיפה הילכך וק״ק להביא וקרא איירי בהפריש מעות ולא במפריש כבש ונסתאב דזה לא חזינן מקרא שמוטל עליו למוכרה ולהביא מדמיה עוף אלא ברצונו תלוי אם יצה למוכרה יסכור אותה ויביא בדמיה כשבה אחרת. מהרי״ ז״ל: יד] ונסתאבו רצה יביא: טו] עוף דכי (דממינן) קאמר קרא מהקדש כשבה או שעירה כי (מיעני יכרן) תיבות דאי כתיב קרא גבי הקדש כשבה או שעירה הו״א הפריש כשבה ל״ש: טז] נחלינון, משמע לישנא שכולן חולין תרין מרפי עוף ולא קאמר יפלו מעות לנדבה: יז] האיפה מאי טעמא כתיב על חטאתו גבי עשירית האיפה כי מפריש מעות לעשירית תיבות וה״ק נמחק: יח] שעירה ולא נייתי עשירית האיפה כדאקדריש והלין מעות יפלו לנדבה דאי כתיב כר והשאר נמחק: יט] והלין מעות דאפריש יפלו לנדבה קשה לא לכתוב מחטאתו רק גבי עוף ומדאמר דמדמי עוף מייתי עשירית עוף כדדרשינן על חטאתו בעשירית האיפה דיביא תחתיה עוף ובהמה ושמא אי לא חזינא תרי קראי מחטאתו בכשבה ובעוף לא דרשינן תרתי מקרא דעל חטאתו דגבי עשירית האיפה. מהרי״ ז״ל: כ] קרא בעשירות ובדלות מחטאתו מחטאתו תיבות בהדין חטאת נמחק: כא] חיוב דחטאו ואין תיבת שלו נמחק: כב] לשנותה ואע״ג: כג] תיבות או שעירה נמחק: כד] חולין, גליון ויותר נראה דהשאר לנדבה ובקונטרס לא רצה לפרש כך דכיון שלא יצא מידי הקדש לכה יחליף מן קרבן עשיר שהפריש דכל עיקר רשינה הכתוב (בעשירות) [בעניות] רחם רחמנא עליה אבל זה שלא ירדה לכה ישתנו דינו אם לא שיצא לחולין: כה] תיבת גמ׳ נמחק מכאן וצ״ל אצל ד״ה מחטאתו מחטאתו על: כו] אי לא העשיר טובא תיבת אילו נמחק:

מסורת הש״ס

א) [נ״ל אחריו כן איתא במשנה שבמשניות וברמב״ם], ב) [נ״ל על כ״א במשנה שבמשניות], ג) נזיר ל: ועי״ש, ד) [הפריש כשבה או שעירה ונסתאבו אם רלה יביא בדמיהן עוף הפריש עוף ונסתאב לא יביא בדמיו עשירית האיפה שאין לעוף פדיון כך מפרש המשנה שבמשניות [וכ״ה הגירסא בספרי״ן] ועי״ש בפי׳ הר״ב מברטנורה ובתוי״ט ופי׳ המשניות להרמב״ם], ה) פי׳ בספר כ״ם, ו) [פי׳ תוס׳ זבחים יב: ד״ה יב. וש״נ יש דורן], ז) [ויקרא ד], ח) [שם].

◆

תורה אור השלם

1. או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: ויקרא ד כח
2. והביא את אשמו לה׳ על חטאתו אשר חטא נקבה מן הצאן כשבה או שעירת עזים לחטאת וכפר עליו הכהן מחטאתו: ויקרא ה ו
3. ואת השני יעשה עלה כמשפט וכפר עליו הכהן מחטאתו אשר חטא ונסלח לו: ויקרא ה י
4. וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר חטא מאחת מאלה ונסלח לו והיתה לכהן כמנחה: ויקרא ה יג

◆

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ דעוף נמי מייתי עשירית האיפה ואיצטריך למיכתב על חטאתו גבי עשירית האיפה וה״ק כי מפריש לעשירית האיפה וכו׳ ומ״ט כתיב על חטאתו גבי עשירית האיפה ולא גבי עוף דאי כתיב: (ב) שם והעשיר הלין דמפריש אלו העשיר טובא: (ג) רש״י ד״ה לא מעל וכו׳ לקמיה הפ״ד ואח״כ מ״ה שהרי מעל ותיבת זה נמחק: (ד) ד״ה כיון וכו׳ ולא לשנותה דאע״ם למשני: (ה) ד״ה הפריש לכשבה או לשעירה הפריש מעות לקנות בהן כשבה או שעירה: (ו) הציון נמחק נ״ל קודם ד״ה מחטאתו וכו׳ ותני עוף נמי כתיב וכו׳ דאם העני יותר יביא:

◆

רבינו גרשום

הקדש. וולד הויינו שבח: בעלי חיים נדחין שאין בהו מום ולא פסול כההוא דאמר לקמן בהמה של ב׳ שותפין הקדיש חציה שלו והדר הקדיש לא פשטה בכולה בהמה אלא בחציה ולא קדשה אלא לדמים וכי חזר ולקח חציה והקדישה קדושה לדמים ואינה קריבה ועושה תמורה דאפילו קדושת דמים עושה תמורה כדתנן בתמורה וכן בעלי מומין על התמורה: והתמורה כיוצא בו. דאינה קדושה ליקרב אלא לדמים: ש״מ בעלי חיים. תמימין כגון אלו נדחין מהקרבה: וש״מ קדושת דמים מדחה. מהקריבה: וש״מ יש דחוי. שאין דחוי לגמרי אלא לדמים: הוולו שלאים בעולם. דכל המוטב שבעולם נמכר פחות מב׳ סלעים: מה לא נתנה תורה קצבה. שיעור דמי קרבן של ד׳ מחוסרי כפרים שעונבין לאכול בקדשים כפני שאם היה נותן כהן קצבה שמא יוזלו הטלאים ולא יעמדו על אותה קצבה ואין להם תקנה ליכל בקדשים שלא ימצאו קרבן

(א) עד כאן שייך לעמוד הקודם

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones